

ת"פ 33199/03/18 - מדינת ישראל נגד ז.ב.

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 33199-03-18 מדינת ישראל נ' ז.ב.

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

נ ג ד

הנאשמת: ז.ב.

בשם המאשימה: עו"ד רונן גינגולד - תביעות מרכז

בשם הנאשמת: עו"ד דורון שטרן

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשמת מאחת מעבירות האיומים המיוחסות לה באישום הראשון (בגין האירוע מיום 2.3.18), ומעבירת האיומים באישום השני, ומנגד מצאתי להרשיעה בעבירות המיוחסות לה בגדרי האישום הראשון בגין האירוע שהתרחש ביום 4.3.18.

כתב האישום

1. נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המחזיק 2 אישומים בהם מיוחסות לה עבירות איומים ותקיפת זקן הגורמת חבלה חמורה. כל העבירות בוצעו כלפי מר ו' ב', אביה הקשיש של הנאשמת, יליד 1930 (להלן: האב). נאמר כבר עתה כי האב שאמור היה להעיד כעד התביעה העיקרי, נפטר עובר לשמיעת הראיות בתיק, והודעותיו שהוגשו לתיק בית המשפט מהוות אחד מעיקרי המחלוקת שבין הצדדים. ברקע לכתב האישום עברה הנאשמת להתגורר בבית אביה בראשון לציון (להלן: הבית) כחודשיים עובר לאירועים מושא האישום הראשון.

אישום ראשון

2. ביום 2.3.18 בשעה 8:30 לערך, בהיותם בבית, בעקבות שיחה בין האב לבתו מ' (להלן: מ') במהלכה סירב לתת שמיכה לבנו (המתגורר במוסד - כך התברר במהלך הדיונים - ג"א) אמרה הנאשמת לאביה "לא אכפת לך, לא מעניין אותך, זו השמיכה של אמא שלי, אני לא מפחדת מאף אחד, תלך למשטרה, לא מעניין אותי", ובעודה אוחזת באלה איימה עליו בכך שאמרה לו "אם תדבר הרבה אני אתן לך את זה בראש". בעקבות האיומים פנה האב עוד באותו היום לתחנת המשטרה והגיש תלונה כנגד הנאשמת.

3. ביום 4.3.18 בשעה 14:30 לערך, בהיותם בבית, פנתה הנאשמת לאביה, אמרה לו כי היא יודעת שהגיש תלונה במשטרה, ואיימה כי לפני שתיכנס לכלא תהרוג אותו. מיד ובסמוך בעטה הנאשמת בצלעותיו של אביה וגרמה לנפילתו ארצה. הנאשמת הותירה את אביה שוכב על הרצפה כאוב כשעה לערך, עד אשר הגיעה למקום בת אחרת של האב ועזרה לו לקום. כתוצאה ממעשיה של הנאשמת נגרמו לאב המטומות בכף ידו הימנית ובמרפק יד ימין, וכן שבר בצוואר הירך הימנית והוא נזק לניתוח קיבוע השבר.

בגין מעשיה באישום הראשון מיוחסות לנאשמת עבירות איומים (ריבוי עבירות), לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ותקיפת זקן הגורמת חבלה חמורה, לפי סעיף 368(ב) לחוק העונשין.

אישום שני

4. במהלך תקופה של כחודשיים עובר ליום 2.3.18 במספר רב של הזדמנויות, במועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, נהגה הנאשמת לאיים על אביה שתהרוג אותו ותשבור חפצים בבית. בגין מעשיה באישום השני מיוחסת לנאשמת עבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

תשובת הנאשמת לכתב האישום

5. אשר לחלק הכללי, הנאשמת טענה כי התגוררה בביתו של אביה שנים רבות. הנאשמת אישרה קיומה של שיחת הטלפון המתוארת באישום הראשון, אך כפרה בטענה כי איימה על אביה או כי אחזה באלה. בנוגע לחלקו השני של האישום, אישרה כי נכחה בבית, כפרה בטענות שאיימה על אביה או כי תקפה אותו. לדבריה, אביה החליק ונפל, ובהמשך סירב להצעתה להזמין אמבולנס או עזרה למקום. הנאשמת כפרה במיוחס לה באישום השני.

ראיות הצדדים

6. מטעם המאשימה הוגשו הודעותיהם של האב ושל הנאשמת באמצעות גובי ההודעות, דו"חות פעולה ומזכרים, תיעוד רפואי. למאשימה העידו אחיה ואחיותיה של הנאשמת, ושטרים שביצעו פעולות רלוונטיות. הנאשמת העידה להגנתה והגישה מסמכים (נ/1-נ/5). לא מצאתי להפריד בין תוכן העדויות וטיעוני הצדדים, לבין הערכת מהימנות וקביעת ממצאים, שיתבררו כולם בפרק הדין.

דין

האיומים המוקדמים - באישום השני ואלו שמיום 2.3.18

7. הערה כללית: ציטוטים יובאו כפי שהם, כולל שגיאות כתיב ותחביר, ללא תיקונים וללא הערות. מוצג ת/7 - הודעתו של האב מיום 2.3.18 בשעה 12:45 במסגרתה הגיש תלונה כנגד בתו - הנאשמת. התלונה נפתחה כך: "אני רוצה להתלונן על הבת שלי ז' ה' ב'. כל יום היא מאיימת עליי. היום בסביבות השעה 8:30 היא הבן שלי התקשר והשאיר הודעה, כאשר הבת השניה שלי, מ', השמיעה את ההודעה נשמע הבן שלי ברקע מבקש שמיכה ואני אמרתי למ' שלא תתן לו. בתגובה ז' אמרה "לא אכפת לך, לא מעניין אותך, זו השמיכה של אמא שלי, אני לא מפחדת מאף אחד, תלך למשטרה, לא מעניין אותי". בנוסף היא הורידה את התמונות מהקיר, משכה כבל חשמלי, גלגלה אותו וזרקה אותו. כמו כן, היא החזיקה נבוט ואמרה לי "אם תדבר הרבה אני אתן לך את זה בראש".

8. לשאלות החוקרת השיב כי היו אירועים בעבר בתדירות של אחת לשבועיים בערך, בהם איימה כי תרצח אותו; כי לא הכתה אותו; כי לא שברה דברים בבית; כי זרקה עליו בעבר נייר טואלט וכף, במועד שלא היה זכור לו. עוד ענה האב כי איננו סיעודי; איננו זקוק לסיוע מהנאשמת; בתו מ' עוזרת לו לעתים. מסר כי הנאשמת מתגוררת בביתו מזה כחודשיים, לאחר שאשתו נפטרה. לשאלת החוקרת האם יש לו מה להוסיף, השיב: "נמאס לי מהדברים שהיא אומרת לי. מה אני צריך לחיות ככה בבית שלי? אני לא רוצה להרים עליה ידיים, למה אם אני מרים עליה יד אני יכול לעשות אותה נכה".

9. הודעת האב נגבתה על ידי רס"ר נופר קצב, שאף הגישה 3 מזכרים שכתבה (ת/8-ת/10) והעידה על נסיבות גביית העדות. לדבריה, האב היה מלווה בביתו (מ' - ג"א), והעדה התרשמה ממנו כאדם עצמאי וצלול.

הודעתו זו של האב רלוונטית הן להתרחשות ביום 2.3.18 - איומים תוך אחיזה באלה, והן לאירועי האיומים מושא האישום השני.

10. ב"כ הנאשמת התנגד לקבילות הודעתו של האב, שלא היה בחיים במועד שמיעת המשפט, ולחלופין עתר לקבוע משקל אפסי לתוכן ההודעה. סעיף 10 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: פקודת הראיות) קובע כדלקמן:

10. עדות על אמרה שאמר אדם שנעשה בו, לפי הטענה, מעשה אלימות, והאמרה נוגעת לאותו מעשה או לנסיבות-לואי שלו, תהא קבילה אף אם האדם שאמר אותה אינו נוכח כעד ואף אין להביאו למשפט משום שהוא נפטר או תשוש או חולה או נעדר מן הארץ, ובלבד שנתקיימה באותה אמרה אחת מאלה:
(1) היא נאמרה בשעת מעשה האלימות, או בסמוך לאחריו, או לאחר שהיתה לו ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו;
(2) היא נוגעת למעשה האלימות לפי סדר האירועים עד כדי היותה חוליה בשלשלת הנסיבות הקשורות במישרין לביצוע העבירה;
(3) היא נאמרה בשעה שהוא היה גוסס, או האמין שהוא גוסס, בעקבו של מעשה האלימות.

11. ב"כ הנאשמת אישר כי הפסיקה הכירה באיומים כעבירת אלימות, אך ביקש להחריג את עבירת האיומים מהוראות סעיף 10 לפקודת הראיות. אין בידי לקבל את הטענה. סיווג עבירת האיומים כעבירת אלימות איננו מוגבל להוראות חוק ספציפיות. כך למשל, ביצוע עבירת איומים די בה כדי להפעיל מאסר מותנה בגין עבירות אלימות, אלא אם התנאי סוויג לעבירות אלימות פיזית בלבד, ולחלופין לעבירות אלימות מסוג פשע. סעיף 10 לפקודת הראיות איננו מגביל עצמו לסוג מסוים של עבירות אלימות, ומכאן, בהיעדר הלכה המורה אותנו אחרת, לא מצאתי לקבוע כי הסעיף איננו חל על עבירת איומים.

אירוע האיומים המפורט בסעיף 1 לכתב האישום, ואשר בגינו התלונן האב במשטרה, נכנס בגדרי הוראת סעיף 10(1) לפקודת הראיות. האב פנה למשטרה להתלונן בסמוך להתרחשות האירוע, בחלוף שעות ספורות. האירוע התרחש ביום 2.3.18 בשעה 8:30 לערך, וכבר בשעה 12:45 נגבתה הודעתו של האב. די בכך כדי לקבוע כי תלונת האב במשטרה קבילה להוכחת אמיתות תוכנה, כחריג לכלל הפוסל עדות שמיעה. ראו לעניין זה ע"פ 3236/13 דוד בן שטרית נ' מדינת ישראל (19.3.2017), ע"פ 5730/96 ראובן גרציאני נ' מדינת ישראל (18.5.1998), ע"פ 3737/91 אסדי חיר נ' מדינת ישראל (14.5.1992).

12. בצד זאת, על בית המשפט להיות זהיר במשקל שיינתן לעדות מסוג זה, ולבחון היטב את כלל הנסיבות, בין השאר על רקע חוסר היכולת להתרשם במישרין מעדותו של האב שאיננו נוכח במשפט, מחוסר האפשרות לעמת אותו עם גרסאות אחרות, ובהיעדר חקירה נגדית על ידי ב"כ הנאשמת.

13. אחותה של הנאשמת, גב' מ' ב' (להלן: מ') נכחה בבית בזמן התרחשות האירוע מיום 2.3.18, וליוותה את אביה בעת מסירת הודעתו בתחנת המשטרה. המאשימה ביקשה לתמוך את הודעתו של האב (ת/7) בעדותה של מ'. דא עקא, מצאתי לקבוע כי עדותה לפניי, אשר עמדה לכאורה בסתירה לדבריה במשטרה, מחלישה את גרסתו של האב בכל הנוגע לאירוע מיום 2.3.18, באופן שמקים ספק סביר הפועל לזכותה של הנאשמת. אדגיש כי אינני קובע שאירוע האיומים מיום 2.3.18 לא התרחש, אלא שאין באפשרותי לקבוע את התקיימותו מעבר לספק סביר.

לעניין גרסתה של מ': בחקירתה הראשית מסרה כי "הייתה מתיחות כל הזמן, כל הזמן איימה עליו, זרקה דברים" (פרוטוקול עמוד 46 שורה 1). כשנשאלה על תוכן האיומים השיבה: "אתה לא תספיק לחיות כדי לראות את הכסף שלך, אני אבזבז לך את כל הכסף, אני בכוונה אדליק חשמל כדי לבזבז כסף, עפו דברים, לקחה דברים והעיפה" (פרוטוקול עמוד 46 שורות 17-20). אלו אמירות מתריסות כלפי האב, אשר לא מגיעות לכדי איומים. ראו גם עמוד 47 שורות 1-11.

בחקירתה הנגדית התגלו סתירות מובהקות שמקשות לתת אמון בגרסתה, בפרט בכל הנוגע לשאלה האם שמעה את הנאשמת מאיימת, הן במועדים קודמים והן ביום 2.3.18 (ראו פרוטוקול עמוד 53 שורה 21 - עמוד 55 שורה 9). עדותה של מ' נחזתה כמי שמתאימה עצמה לשאלותיו של הסנגור, ומשנה את גרסתה בהתאם לתיזה אותה רצתה להציג בבית המשפט. יותר מכך, נתגלו סתירות בין עדותה של מ' לבין הודעת אביה (ת/7). למשל, מ' סיפרה כי באותו אירוע הנאשמת העיפה על האב "כפית או פח, נייר טואלט, זה מה שאני ראיתי" (פרוטוקול עמוד 55 שורות 10-16). האב, לעומת זאת, סיפר כי מדובר באירועים שהתרחשו בעבר (ת/7 שורות 18-21). מדובר, לכאורה, בניסיון להעצים את חומרת אירוע האיומים המיוחס לנאשמת.

הואיל ובאירוע מיום 2.3.18 נכחו האב, הנאשמת ומ'; והואיל ומ' אמורה הייתה לשמוע את האיומים שהוטחו באב על ידי הנאשמת; והואיל ועדותה של מ' איננה תומכת באופן מלא בגרסתו של האב, ואף מחלישה אותה; ובהינתן הזהירות בה על בית המשפט לבחון הודעות חוץ מפי מי שאינם מעידים בבית המשפט - מצאתי כי המשקל שיינתן למוצג ת/7 בכל הנוגע לאירוע מושא האישום הראשון (סעיף 1) איננו מאפשר קביעת אמיתות תוכנו מעבר לספק סביר. מכאן, הנאשמת מזוכה מחמת הספק מעבירת האיומים המיוחסת לה בגין המפורט בסעיף 1 לאישום הראשון.

14. בניגוד לאירוע האיומים המתואר בסעיף 1 לאישום הראשון, אשר התרחש שעות ספרות עובר למסירת התלונה במטרה (ת/7), אירועי האיומים המתוארים באישום השני התרחשו לפי הנתען מספר פעמים במהלך החודשים שקדמו להגשת התלונה. מכאן, לא מתקיימים התנאים המפורטים בסעיף 10(1) לפקודת הראיות, ואני קובע כי תלונת האב בעניין העבירות מושא האישום השני איננה קבילה. בהיעדר ראיות נוספות להוכחת האישום השני (לאחר שכאמור מצאתי כי עדותה של מ' איננה ראויה למשקל משמעותי), אני מורה על זיכוי הנאשמת מאישום זה.

האירוע מיום 4.3.18 - איומים ואלימות פיזית

15. אין מחלוקת על כך שבמועד ההתרחשות נכחו בבית אך ורק הנאשמת ואביה. לכאורה, גרסה מול גרסה. כמו כן, הדגשנו את החובה לבחון בזירות את גרסת האב, בפרט על רקע חוסר היכולת לבחון את עדותו בבית המשפט. מנגד, דווקא באירוע זה מצטברים נתונים רבים אשר תומכים בגרסת האב ומחזקים אותה.

16. נתחיל דווקא בגרסתה של הנאשמת, שכאמור הייתה היחידה שנכחה בבית במועד ההתרחשות. לשיטתה, אביה נפל מייד לאחר שנכנס הביתה: "בסביבות 13:30. עשיתי בצק. פתחתי את הג'חנון. הוא פתח את הדלת. אני הייתי במטבח, הוא ישב, עף עם הכסא. אז שמעתי צעקות, יצאתי מהמטבח, הוא אמר אל תגעי בי, לא רוצה עזרה. ואז

סיימתי את הבצק. א' עלתה למעלה, אני ירדתי למטה, אמרתי לה אבא לא רוצה עזרה ממני" (פרוטוקול עמוד 73 שורות 3-7).

בחקירתה הנגדית של הנאשמת התברר כי לא ראתה אותו "עף עם הכסא", אלא שמעה אותו צועק, ניגשה אליו, ואז סיפר לה שנפל מהכיסא. איננה יודעת להסביר מדוע שעה מאוחר יותר סיפר לאחותה א' שהיא זו שדחפה אותו (עמוד 78 שורה 25 - עמוד 79 שורה 7).

17. א' ס' (להלן: א'), אחותה של הנאשמת, העידה כי הגיעה לבית על מנת לאסוף את הנאשמת לבדיקה רפואית. הנאשמת ירדה למכוניתה ואמרה לה שאביהן נפל. כשעלתה לבית סיפר לה האב שהנאשמת דחפה אותו ושכואבת לו הרגל. היא העלתה אותו על המיטה, נתנה לו בקבוק מים ויצאה מן הבית. מכאן, א' היא הראשונה שפגשה באב לאחר האירוע (פרט לנאשמת), והוא מסר לה כי הנאשמת דחפה אותו וגרמה לנפילתו.

18. ד' ק' ב' (להלן: ק'), אחיה של הנאשמת, העיד כי הגיע לבית, מצא את אביו במיטתו, ושמע ממנו כי הנאשמת בעטה בו, הפילה אותו וגרמה לו לכאבים ברגל. עוד שמע מהאב כי א' היא זו שהעלתה אותו על המיטה, מה שמחזק את גרסתה של א'. כאמור, גם הנאשמת סיפרה בעדותה כי א' עלתה לבית לאחר שסיפרה לה כי אביהן נפל, ואף בכך יש לחזק את גרסתה של א'. ק' העיד כי הזמין משטרה, ובהמשך הזמין אמבולנס, לבקשת השוטר שהגיע למקום.

19. רס"ל משה קחלון (להלן: קחלון) הגיע לבית בעקבות קריאה שנפתחה על ידי ק'. קחלון העיד לפניי, וכן הוגש דו"ח הפעולה שכתב בעקבות האירוע (ת/2). ניכר כי העד השתדל מאד לדייק ולתאר את ההתרחשויות כהווייתה. מהדו"ח עולה כי האב סיפר לו על התלונה במשטרה (ת/7), על כך שהנאשמת שמעה על הגשת התלונה ובעקבות זאת איימה עליו "אני לא ילך לכלא אתה תראה מה אני יעשה לך", ואז בעטה בו בצלעות וגרמה לו ליפול על הרצפה, שם שכב זמן רב עד שהגיעה שכנה שעזרה לו לקום למיטה והזעיקה את בנו ק'. האב סירב לקבל טיפול רפואי. קחלון הסביר לק' שכדאי להזמין טיפול רפואי, כך נעשה, והאב פונה על ידי מד"א לבית החולים "אסף הרופא". העד הדגיש כי האב דיבר באופן רגיל, וכי אם היה משהו חריג היה מתעד זאת בדו"ח הפעולה (פרוטוקול עמוד 19 שורות 9-18).

הסנגור ביקש למצוא קושי באמירה כי שכנה סייעה לאב לעלות למיטה, כי ניתן ללמוד מכך שהאב לא היה צלול ולא התמצא בסביבתו, בפרט לאור דבריה של א' שהיא זו שהעלתה את האב למיטה, והתימוכין לכך בעדותו של ק', ואף בדבריה של הנאשמת שאישרה כי א' הייתה הראשונה שעלתה לבית לאחר שהיא יצאה מהמקום. אין בידי ליתן לאמירה זו בדו"ח הפעולה את המשקל שמבקש לתת לה הסנגור, בפרט על רקע העובדה שהאב חזר על גרסתו כפי שנמסרה לק' גם בפני חוקר שהגיע לגבות את הודעתו בבית החולים כפי שיפורט להלן. מצאתי כי מדובר ככל הנראה בחוסר הבנה של קחלון, או ברישום שגוי בדו"ח, ולא בדמנציה או חוסר התמצאות של האב.

20. רס"ר מיכאל אשרוב (להלן: אשרוב) גבה את הודעתו של האב בבית החולים (ת/1), והעיד לפניי על נסיבות גביית העדות. התרשמתי לחיוב מעדותו של אשרוב, עד אינטליגנט, רהוט, שמסר עדות מדויקת וזהירה, מבלי להוסיף או להחסיר פרטים. העד זכר את האירוע, השיב בהגינות לשאלותיו של הסנגור, ואני מקבל את עדותו כמהימנה. אשר

לנסיבות גביית ההודעה, אשרוב סיפר כי זו נגבתה בחדר המיון, באופן מבודד ככל הניתן מאנשים אחרים, לרבות מבני משפחתו של האב. אמירה זו אינה מתיישבת אמנם עם דבריהם של ק' וא' שטענו כי נכחו בסמוך, ואולם לא מצאתי כי יש בכך להפחית מהמהימנות שאני נותן לדברי העד, כשבהחלט יתכן כי לא היה מודע לזהותם של בני המשפחה. כנשאל האם האב היה צלול לחלוטין, השיב כך: "מבחינתי הוא היה צלול לחלוטין, אפשר לראות בגוף העדות שאפילו פעם אחת, אני אומר בצער, הוא גיחך איתי על אחת השאלות ששאלתי אותו, מתוך ציניות. אני מאמין שאדם צלול יכול היה להגיע לתשובה הזאת" (פרוטוקול עמוד 13 שורות 12-15). דומה שהעד מכוון לתשובת האב לשאלה האם יש מצלמות בבית, על כך ענה: "למה מה קרה בית משפט?" (ת/1 עמוד 2 שורות 13-14).

21. הודעת האב (ת/1) מפרטת את האירוע מיום 4.3.18. האב סיפר שביום שישי (2.3.18) התלונן במשטרה על איומים. ביום 4.3.18 שב לביתו ממועדון מבוגרים, הנאשמת הייתה בבית, הזכירה את תלונתו במשטרה ואיימה עליו כי אם תלך לכלא אזי תהרוג אותו "לפני שאני אכנס לכלא". "ואז פתאום אני עמדתי ליד השולחן, היא הרימה את הרגל ונתנה לי מכת דחיפה עם הרגל בצד ימין של הצלעות, נפלתי על היד ועל הרגל, מאז אני לא יכול להזיז את הרגל ודווקא הרגל הזו היו לי שברים". האב המשיך ותיאר בפירוט את מהלך העניינים, כי היה עם צד ימין כלפי הנאשמת, כיצד ניסה לבלום את הנפילה ביד ימין, כי לא ענה לנאשמת שאיימה שתהרוג אותו, כיצד החל לבכות מכאבים, וכי המתלוננת אמרה לו שעוד מעט יקום.

לשאלה כיצד הגיע לבית החולים השיב "הבן שלי הגיע מתי שהוא, נראה לי בשעה 16:00 ראה אותי שאני כואב לי והזמין אמבולנס, אבל לפני זה באה הילדה שלי אתי, ראתה שאני על הרצפה, שכבתי על הרצפה. אתי הילדה שלי עזרה לי עד המיטה והיא הלכה היו לה סידורים, ואז הבן שלי בא שמע את הסיפור, ובאה משטרה והוא סיפר להם מה קרה". הנה כי כן, בעדות קצרה אך מפורטת תיאר האב את כל ההתרחשות מראשיתה, החל ברקע לאירוע שנובע מהתלונה שמסר במשטרה (ת/7), המשך באיומים שהשמיעה כלפיו הנאשמת בעקבות הגשת התלונה, המשך בתקיפתו על ידי הנאשמת, כולל תיאור נסיבות התקיפה ותחושותיו במהלכה ואחריה, הגעת בתו א' שסייעה להעלותו למיטתו, המשך בהגעת בנו ק', המשך בהגעת משטרה (קחלון) וכלה בהזמנת מד"א. הודעתו של האב עמוסה בפרטים, אשר כולם נתמכים על ידי העדים האחרים (א', ק', קחלון), וניכר כי ניתן וראוי לתת בה אמון. ההודעה עקבית, סדורה, הגיונית, הן תוכנית והן צורנית, ואני מקבל את דברי גובה ההודעה (אשרוב) כי העד היה צלול ובקיא בסביבתו. תשובתו הצינית של האב לשאלה האם יש מצלמות בביתו מעידה, כדברי אשרוב, על כך שהאב התמצא היטב בהתרחשות והיה ער לפרטים. ניכר אף כי לא ניסה להעצים את חומרת מצבו. כך, כשנשאל האם יש לו נזק, השיב "חושדים לנזק של שבר באגן, לא בטוחים" (ת/1 שורות 22-23).

גרסתו של האב כי הותקף על ידי הנאשמת, נתמכת גם בתיעוד הרפואי, ממנו עולה כי מסר לרופאים שנפל לאחר שהותקף על ידי בתו הצעירה (ת/11, ת/14).

22. כאמור, ק' הגיע לבית לאחר א', מצא את אביו במיטה, שמע ממנו על כך שהותקף על ידי הנאשמת והזמין משטרה למקום, ולאחר מכן הזמין מד"א. ק' היה צמוד למיטתו של האב בבית החולים, ובהמשך הגיעו לשם גם מ', א' והנאשמת. ק' נחקר ארוכות על היחסים במשפחה, מצבו של האב עובר לאירוע, המגורים המשותפים של האב ושתי בנותיו (הנאשמת ומ') באותו בית, וכמובן על ההתרחשויות ביום 4.3.18, למן הגעתו של ק' לבית. התרשמתי מק' כעד

מהימן, כשתוכן עדותו מתיישב הן עם דברי האב והן עם עדויותיהם של א' ושל השוטרים. ק' סיפר בפירוט על התרחשויות במשפחה עובר לאירוע, על חייו של אביו שהיה עצמאי ככל הניתן לאדם בגילו (87), על יכולותיו הפיזיות, על טיול שערכו בחו"ל חודשים ספורים עובר לאירוע. ניכר כי מערכת היחסים בתוך המשפחה היתה מורכבת. בצד זאת, לא התרשמתי כי נעשה ניסיון להשחיר את הנאשמת. לשאלה האם ראה אירועי אלימות של הנאשמת כלפי אביו השיב בשלילה (פרוטוקול עמוד 42 שורות 25-26).

23. מ' הגיעה לבית החולים לאחר ק', ותיארה אף היא ששמעה מאביה את תיאור האירוע, כפי שנמסר על ידי ק' ובהודעת האב. לא מצאתי להרחיב בעניין עדותה של מ'. מחד, עדותה מתיישבת עם גרסת המאשימה בכל הנוגע לנסיבות יום 4.3.18, ומאידך קבעתי קודם כי קיים קושי במהימנותה של עדה זו. מכאן, לא ראיתי לבסס ממצאים על סמך עדותה.

24. א', שכאמור הייתה הראשונה שפגשה באב לאחר האירוע (פרט לנאשמת) ושמעה ממנו כי הותקף על ידי הנאשמת, הגיעה אף היא לבית החולים, בצוותא עם הנאשמת. בסיפא לחקירתה הנגדית (וגם בחקירתה החוזרת) מסרה העדה כי בית החולים אמר האב כי לא ידע כיצד נפל. לכאורה, מדובר בטענה שעומדת בסתירה לדברי האב לכל אורך הדרך. לו טענה זו נכונה, הרי שקם לכאורה ספק האם הנאשמת אכן תקפה אותו, כגרסת המאשימה. אינני מקבל אמירה זו של א', ואני מוצא אותה לא מדויקת, ולמצער איננה מתיישבת עם גרסתו הברורה והעקבית של האב, כפי שנמסרה לא' עצמה עם הגעתה לבית, ולכל הגורמים הרלוונטיים: 2 שוטרים, ק', רופאים. אין לי אלא להניח כי א' פירשה באופן שגוי אמירה של האב, ובכל מקרה לא מצאתי כי יש בכך להחליש מכנותה ומנכונותה של גרסתו.

25. הודעותיו של האב קבילות בהתאם להוראת סעיף 10(1) לפקודת הראיות. מדובר בגרסת קרבן עבירת אלימות, אשר נמסרה בסמוך לאירוע האלימות, ובהזדמנות הראשונה להתלונן - בבית ובבית החולים. מצאתי ליתן משקל משמעותי להודעותיו של האב, לאחר שבחנתי את תוכנו, ולאחר שקבעתי כי הן מתיישבות עם רצף של עדויות נוספות.

26. עדותה של הנאשמת לפני התאפינה בסתירות מרובות, שינויי גרסה, חוסר עקביות, היעדר הגיון פנימי, ואם לומר זאת בקצרה, מצאתי את גרסתה של הנאשמת בלתי מהימנה. הודעותיה של הנאשמת במשטרה הוגשו וסומנו (ת/5, ת/6).

עדותה של הנאשמת החלה בתיאור של מערכת יחסים אידיאלית בינה לבין אביה (פרוטוקול עמוד 71 שורה 15), ובהמשך "אבא שלי בן אדם נשמה טובה" (פרוטוקול עמוד 72 שורה 6). כך גם בתחילת החקירה הנגדית (עמוד 74 שורות 5-22). אלא שבמהלך חקירתה הנגדית של הנאשמת הניסיון להציג תדמית של מערכת יחסים טובה הלך ונסדק עד כדי התפרקות מוחלטת. סופה של חקירה נגדית התגלתה תמונה מורכבת של מערכת יחסים עכורה בין האב ובתו, ובמקביל יחסים קשים בין האחים. ראו פרוטוקול עמוד 74 שורה 23 - עמוד 76 שורה 19; "ש. אז לא רק על כדורים שקרן, הוא (האב - ג"א) תמיד שקרן. ת. בדרך כלל הוא שקרן" (פרוטוקול עמוד 84 שורות 9-10); "הוא (האב - ג"א) תמיד משקר" (פרוטוקול עמוד 86 שורה 11). לשיטת הנאשמת, כולם משקרים, כולל השוטרים (פרוטוקול עמוד 78 שורות 6-24). "הרי היום כל המשטרה הם שקרנים אחד גדולים" (פרוטוקול עמוד 83 שורה 28).

27. גרסתה של הנאשמת לגבי נסיבות האירוע מיום 4.3.18 איננה מתיישבת, כאמור, עם גרסת כל שאר העדים אשר שמעו את הדברים מפיו של האב בסמוך מאד להתרחשות האירוע. באותו האופן אין לנאשמת הסבר מדוע לה סיפר שנפל, ולכל האחרים סיפר שהיא זו שדחפה והפילה אותו (פרוטוקול עמוד 78 שורה 25 - עמוד 79 שורה 7).

הנאשמת נתפסה בחוסר מהימנות גם לגבי משך הזמן בו אביה היה מוטל על הרצפה, לאחר שדחפה אותו (פרוטוקול עמוד 79 שורה 27 - עמוד 81 שורה 22). ניכר חוסר הגיון בגרסתה כי האב ביקש את עזרתה ומייד לאחר מכן חזר בו (פרוטוקול עמוד 82 שורה 24 - עמוד 83 שורה 5).

28. התנהגותה האלימה של הנאשמת כלפי אביה לא התמצתה בתקיפתו, אלא נמשכה לאחריה, כשהותירה אותו שרוע על הרצפה זמן ממושך, ללא עזרה וללא שיצרה קשר עם גורם כלשהו שיכול היה לעזור לו (פרוטוקול עמוד 83 שורות 6-19).

29. עיינתי במסמכים שהגישה הנאשמת כדי לבסס את טענתה כי אביה היה דמנטי, או כי היה נופל באופן קבוע (נ/2, נ/3) כמו גם במסמכים המצביעים על כך שנושלה מחלקה בצוואת האב (נ/4) וכי היא נתבעת על ידי אחיה בגין השימוש בבית האב (נ/5), ולא מצאתי כי יש במסמכים אלה כדי לסייע בידה. המסמכים אינם מפחיתים כהוא זה מגרסתו של האב, ולא ניתן ללמוד מהם כי האב לא היה צלול או כי לא ניתן לבסס ממצאים על גרסתו. כמו כן, אין אינדיקציה לכך שהאב סבל משברים באופן קבוע, וכי זו הסיבה לנזק הפיזי המתואר בכתב האישום.

30. הנזק שנגרם לאב כתוצאה ממעשיה של הנאשמת מפורט במסמכים הרפואיים שהוגשו (ת/11 - ת/14) ומתיישב עם האמור בכתב האישום. אין מחלוקת על הפגיעה הפיזית, והתעודות הרפואיות הוגשו בהסכמה.

הערה בטרם סיום

31. במהלך המשפט התברר כי חקירתה השנייה של הנאשמת נעשתה כשהיא אזוקה בידיה וברגליה, לטענת החוקרת מכיוון שחשה איום פיזי מהנאשמת (פרוטוקול עמודים 59-62, מוצג נ/1). ספק רב בעיני האם אכן נדרשה אזיקתה של הנאשמת בידיה במהלך החקירה, וראוי כי החלטה מסוג זה תתקבל רק לאחר מתן אישור מפורש בכתב של גורם בכיר בתחנה, וכפתרון אחרון לאחר שמוצה סל האפשרויות (למשל - חקירה על ידי חוקר אחר שאיננו חש מאויים מהעד; למשל - חקירת העד כשבחדר נוכח שוטר נוסף שיוכל לסייע בהשתלטות עליו במקרה הצורך; למשל - השהיית החקירה למשך מספר שעות, עד יעבור זעם). הואיל ומדובר בעניין רוחבי הנוגע להתנהלות חוקרים, מצאתי כי ראוי להעביר את הכרעת הדין לעיונה של ראש לשכת התביעות במחוז מרכז, סנ"צ יעל מורג, וחזקה כי תפעל בהתאם לשיקול דעתה המקצועי.

בפן הראייתי, לאחר שמיעת התיק בכללותו לא מצאתי כי במקרה דנן גרמה הפרת זכויותיה של הנאשמת בחקירתה השנייה לפגם שיש בו כדי להשפיע על תוצאת הכרעת הדין. הנאשמת שתקה אמנם בחקירתה השנייה, בעצת בא כוחה ובמחאה על האופן בו נכבלה, אלא ששתיקה זו לא עמדה לנאשמת לרועץ בבירור הכרעת הדין, לבטח לאחר

שעדותה וגרסתה הובאו מפיה בפירוט במסגרת עדותה לפניי.

תוצאה

32. מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר את המיוחס לנאשמת בסעיפים 3 ואילך לאישום הראשון, ובגין מעשים אלה אני מרשיע אותה בעבירת איומים (אחת) לפי סעיף 192 לחוק העונשין ובעבירה של תקיפת זקן הגורמת חבלה חמורה, לפי סעיף 368(ב) לחוק העונשין.

אני מזכה את הנאשמת מחמת הספק מעבירת איומים המיוחסת לה בסעיפים 1-2 לאישום הראשון, ומזכה אותה מעבירת האיומים המיוחסת לה באישום השני.

בהתאם לאמור בסעיף 31, הכרעת הדין תועבר לעיונה של ראש לשכת התביעות במחוז מרכז, סנ"צ יעל מורג.

ניתנה היום, י"ב אדר א' תשע"ט, 17 פברואר 2019, במעמד הצדדים